

φέρετρον. Ὁ τόπος οὗτος προστατεύεται μυστηριωδῶς, οὐδεὶς τὸν γινώσκει, ἐξαιρέσει τινῶν, διότι φοβούνται ἐν περιπτώσει πολέμου μὴ οἱ ἐχθροὶ ἔλθωσι καὶ θεβηλώσωσι τὰ λείψανα τοῦ νεκροῦ, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων.

« Ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ τάφου τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ ὠραίας ψιαθους, ἐφ' οὗ διήλθε τὸ φέρετρον, ἐπορεύετο εἰς σειρὰν ἅπανα ἡ συνοδεία τῆς ἐκφοράς, μετεφερθήσαν ἅπαντα τὰ ἀκάτια, ἅπαντα τὰ ἀνακλιντήρια, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τούτων ἀστρολόγους προσδορισθείσαν ὥραν ἐναπετάθη τὸ σῶμα εἰς τὸ μυστηριώδες σπήλαιον. Μετ' αὐτοῦ ἔχυσαν χρυσὸν πολὺν, ἀργυρον, ἀδάμαντας καὶ ἄλλας πολυτίμους οὐσίας, ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἦσαν τὰ μόνα ἀπωλεσθέντα πλούτη· εἰς τὸν περιτειχισμένον περιβολὸν ἔστησαν τρεῖς μεγάλας πυρὸς μετὰ τὰ ἀκάτια, τὰ ἀνακλιντήρια καὶ πᾶν δι' οὐπῆρθε πρὸς χρῆσιν ζωῆς τοῦ ἀποδιώσαντος βασιλεως, ἦτοι πεσσοὺς καὶ ζατράκια, μουσικὰ ὄργανα, ῥιπιδας, θήκας, ἀλεξίδροχα, ψιάθους, ἀμάξας, σημάτια ἣ ἀρκεῖς, καὶ ἐπὶ πλέον ξυλινόν τινα ἵππον καὶ ἓνα ἐλέφαντα ἐκ χάρτου, ὁ δὲ νέος βασιλεὺς ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τὴν γιγαντιαίαν ταύτην πυράν.

Οὕτως ἔκαψαν, ἀλλὰ χωριστὰ, πολυτελῆ τινα λέμβον ὅλως περίχρυσον· εἰς τὴν εἶχον ἐναποθέσει χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους· ἦτο δ' αὕτη ἡ λέμβος ἥς ἐπέβαιναν ζῶν ὁ Θεῖ-Τρι. ἑτέρα τις λέμβος ἰσόπλουτος, ἥτις εἶχε ναυπαγηθῆ ἐπὶ τούτῳ διὰ τὰ μεταφέρειν τὸ σῶμα, παρεδόθη ὡσαύτως εἰς τὰς φλόγας τοῦ πυρός. Ἐνῷ δὲ ταῦτα πάντα ἔκαίνοντο, οἱ τερατουργοί, περὶ ὧν εἴρηται ἀνωτέρω, ἐκινοῦντο παρὰ δόξως, ἐχόρευον, ἐπαλλον τὰ ξύλινα ὅπλα των ἡ τοὺς ἀναμμένους θαυλοὺς των ἦδον, ὠρύνοντο καὶ ἡ πείλουν τοὺς δαίμονας, διὰ τὰ τοὺς ἐμποδίσωσιν ἀπὸ τὸ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον.

Ὅταν τὸ πᾶν κατηναλώθη, ὁ νέος βασιλεὺς καὶ οἱ Μανδαῖνοι· ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔμειναν μόνον αἱ γυναῖκες τοῦ ἀποδιώσαντος καὶ τινες στρατιῶται πρὸς φύλαξιν τοῦ τάφου.

« Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην πολλοὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐκινοντο ἐκπτώτοι τοῦ ἀξιώματός των, διότι ἡ ἐλαχίστη ἑλλειψις, τὸ παραμικρὸν σφάλμα κατὰ τῆς ἐθιμοταξίας τιμωρεῖται αὐστηρῶς· μικρὸν μετὰ τὴν κηδείαν, εἰς δύο διαφόρους ἐπαναλήψεις, κατεσκευάσαν, εἰς ἓν ὀρειχαλκεῖον, δύο μεγαλοπρεπῆ ἐκ ξύλων παλάτια, ὁμοιοεῖδη καθόλα μετὰ τὸ ὅποιον κατέθηκε ὁ ἐνταφιασθεὶς μονάρχης. Κατέβαλον πληρεστάτην, καὶ ἰν' οὕτως εἶπω, θρησκευτικὴν προσοχὴν, ὥστε τίποτε νὰ μὴν ἐλλείπῃ, θυνάμενον νὰ κοσμήσῃ μίαν ἡγεμονικὴν διαμονὴν, καὶ τὰ παλάτια ταῦτα ἐλάησαν καὶ πάλιν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει μεγίστῃ.

Οὕτω πλοῦτῃ ἀπειρα ἐγένοντο τοῦ πυρός παρανάλωμα διὰ τῆς μωρᾶς καὶ ἀφρονος πεποιθήσεως, οἱ ταῦτα θὰ δυνήθωσι νὰ χρησιμεύωσι τῷ νεκρῷ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν· ἀλλ' ὁ λαὸς ὅστις πληρώνει τὰς μωρὰς ταύτας καὶ ἀφρόνους δαπάνας, καὶ ὅστις ἀποθνήσκει τῆς πείνης, γογγύζει ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἀλγεινῶς ὑποφέρει ζυγὸν τοσοῦτον σκληρὸν καὶ ἀνυπόφορον. Μολοντοῦτο οὐδὲλως τολμᾷ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν του, διότι μία λέξις παραπό-

νου, φθάνουσα εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν ἐπαρκεῖ νὰ τιμωρήσῃ μετὰ τὰς ἐσχάτας καὶ ἀπηνωτέρας ποινὰς τὸν τολμήσοντα νὰ τὴν προσφέρῃ.

A. B.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μάιος.

ὑπὸ τῶν Διδύμων βασταζόμενος, καὶ τοῦ ἔρωτος παρακολουθεῖντος καὶ τοξεύοντος, προβαίνει καὶ ὁ χρυσομάλλης καὶ ξανθὸς Μάιος. Ἀλλ' εἰς μάτην φέρεται καὶ σκορπίζει τὰ ἀνθη τοῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ του. Ἡ γλῆφῃ πρῶτῳ ἀπεξηράνθη, τ' αἴθη ἀπώλεσαν ἤθη τοῦ ἀρωμάτων, καὶ μόνον τὸ ἀνθηρὸν φύλλωμα τῶν δένδρων διέμενεν, ἀναγγέλλον ὅτι δὲν παρῆλθεν εἰσέτι τὸ ἔαρ.

Ἄς τρέξωμεν ὅμως ἅπαντες ὁμοθυμαδόν, γέροντες καὶ γράται, νέοι καὶ κοράσια, ἵνα προσπαντήσωμεν, ἅμα τῇ αὐγῇ, τὸν καλὸν Μάιον, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους, καὶ αἴθη συλλέξωμεν καὶ ἀναρτήσωμεν αὐτὰ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀγυπότητος μας· θέλουσι τῇ φέρει εὐτυχίαν καὶ ἐμπνέουσι εἰς τὴν καρδίαν τῆς σταθερότητος καὶ πίστιν. Ἄς σπεύσωμεν δὲ, διότι μᾶς περιμένει καὶ ἕτερον εὐφρόδουν συνάντημα — ἡ ἐπάνοδος τοῦ πολυποθέτου ἡμῶν Βασιλέως.

« Ἐρηνία μεγάλη ᾗσιν ἡ μεγάλη πέλις, » εἶπε μεταφορικῶς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τις, ὅπερ ἐπανελάβον οἱ νεώτεροι. Ἀλλὰ κυριολεκτικώτατα θέλομεν δυνήθῃ νὰ εἰπώμεν τοῦτο, προσεχῶς περὶ τῆς μικροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἣν ἄλλως ἀπ' αἰῶνων ἐγκατέλειπεν ἡ πολιοῦχος Ἀθηνα, καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀφρῶν τῆς θαλάσσης ἀναδύσα Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ἐφέστιος θεὸς Ἀπόλλων, καὶ αἱ Μοῦσαι, καὶ αὗται αἱ Χάριτες αἱ Ἰλισσιάδες. Τῶν θεῶν δὲ μόνος ὁ Ἐρως δὲν ἀπέδρα, ἀλλ' ὁ πανοῦργος παῖς ἐνεφώλευσεν ὅλος εἰς τοὺς πώγωνας τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀφότου πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐκάρη ἡ γενεάς, τὸ ἀπαλόχρουν ἐκείνο θεῖδιον πληγὴν ἐπλήγη θανατηφόρον.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας, ὅτι ἄλλοτε διεσπάσθη συνοικέσιόν τι ἐνεκα ἀεροστάτου, τὸ αὐτὸ συνέη ἐσχάτως καὶ ἐντεῦθεν ἐνεκα γενειάδος τινὸς ἀποκοπίσεως.

Ἐν μιᾷ Ἑλληνικῇ πόλει ἐμνηστευέτο τις νεάνις πολυτέλῃτρον, ὅπως εἶναι συνήθως αἱ μελλόνυμφοι βολαι, ἀλλ' ὅπως εἶναι ὀλίγισται, πολυταλαντον καὶ πολυκτιμήμων εἰς γαίας, σταφίδας καὶ ἔλαιωνας. Ἡ νεάνις ἀνατραφεῖσα εἰς Ἀθήνας, εἶχε μεγίστην κλίσην εἰς τοὺς βαθεῖς καὶ μέλανας πώγωνας, καὶ μιὰ τῶν οὐνερωξέων τῆς νεανικῆς ἡλικίας τῆς ἡ, καὶ τὸ νὰ λάβῃ σύζυγον γενεήτην, (διότι, λεχθῆτο ἐν παρενθέσει, ἀπεστρέφετο τοὺς σπανοὺς καὶ τοὺς γενειόντας.) Ἦν λοιπὸν βαθυπώγων ὄντως ὁ ἄνθρωπος αὕτῃ γεγραμμένος μνηστήρ, ἡ δὲ νέα ἔδλεπεν ἀγαλλομένη πεπληρωμένης ὅλας τῆς καρδίας τῆς τὰς εὐχάς, διότι ὁ καλὸς κάγαθος νεανίας παρὰ τὴν γενειάδα ἔφερεν ἐπίσης κομψὴς καὶ ἐπωμίδας χρυσᾶς καὶ σπάθην κραδαίνουσαν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του, καὶ περυσιστῆρας ἀργυροῦς εἰς τοὺς τά-

κωνας τῶν ὑποδημάτων του. Ἐτάχθη λοιπὸν ἡ χαρμό-
συνος ἡμέρα τῶν γάμων, καὶ μόνῃ αὐτῇ περιεμένετο . .
... Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνης β ο ἡ τις ἐφθασε τῷ μελο-
νύμφῳ κακὴ ἐξ Ἀθηνῶν βοή, ὑποχρεοῦσα αὐτὸν νὰ
κείρῃ τὸ γένειόν του . . . Ὁ μελλονύμφος μετ' ἀφάτου
μὲν λύπης ὑποτάσσεται τῇ ἀνάγκῃ. Μόλις δὲ παρουσιά-
ζεται εἰς τὴν νέαν, καὶ αὕτη;

— ὦ! Πανυχία μου! ἀνακράζει, δὲν σὰς ἐγνώρισα,
φίλιτατε κύριε, ὑμεῖς εἰσθε, ἡ ἄλλος τις;

Ὁ μνηστὴρ ἔμεινεν ὥσεί ἐμβρόντητος.

— Καὶ πῶς; τόσον παρήλλαξα, κυρία; ἠρώτησεν
ὁ νεανίας μετὰ πείσματος καὶ εἰρωνείας.

— ὦ! πολλὸ, σὰς βεβαίῳ, ὦ! δὲν εἶσθαι σεῖς,
ἀλλ' ἄλλος τις, κύριε, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν σὰς ὑπαν-
δρεύομαι. Γνωρίζετε, ὅτι ἐμνηστεύθη ἄνδρα γένειον
φέροντα.

Εἰς τὴν ἀνέλπιστον ταύτην συμφορὰν ἐντυχὼν ὁ ἀθῶος
ἐνοχος μνηστὴρ, ἐξῆλθε δυσανασχετῶν καὶ καταρώμε-
νος μνηστὰς τε καὶ γενειάδας. Πολιτικὸς δέ τις, ὅστις
ἦν αἰτυχὴς καὶ ἀνεπίφοβος τέως ἀντιζήλος, ἀλλ' ὅστις
εἶχεν ἐννοήσει τὴν πρὸς τὰ γένεια ἀδυναμίαν τῆς κό-
ρης, ἐκλείσθη ἐπὶ μῆνα ἐν τῇ οἰκίᾳ του πωγωνοτροφῶν,

καὶ σεμνῶς ἤδη γενειῶν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν πολυτάλαν-
τον νεάνίδα, ἥς καὶ ἐπέτυχε τὴν συγκατάθεσιν ἀνευ ἀν-
τιλογίας.

Ἐν τούτοις αἱ Ἀθῆναι ἰδοὺ μετ' οὐ πολὺ ἔσονταί ἐρημοὶ καὶ
θνητῶν καὶ ἀθανάτων, μεσταὶ δὲ πλήξεως καὶ κλονιοῦ.
Ὑπῆρχον ἐν αὐταῖς εἰσέτι πρὸ μικροῦ οἱ Βουλευταὶ καὶ Γε-
ρουσιασταὶ, οἱ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς εὐημερίας τῆς
Ἑλλάδος παννύχιον μεριμνῶντες, ὅτινες δὲ μετὰ μη-
νιαίαν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῶν πολλῶν κόπων καὶ ἀγώνων,
ἐπανήλθον εἰς τὰς ἐδρας τῶν ἀκριδῶς μικρὸν πρὶν τῆς
νουμηνίας . . .

Ἐπανήλθον, πλην ἔπαθον τοῦ Ταντάλου τὸ πάθος
οἱ τλήμονες . . ., διότι ἐφυγον ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν
ἐπὶ τεσσαράκονθ' ἡμέρας τὰ χρυσὰ τοῦ ταμείου μῆλα,
καὶ ἡ ζέσις αὐτῶν ἵνα προάξωσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς τὴν
πατρίδα ἐδεσμεύθη.

Ἐσταμάτησαν λοιπὸν οἱ τροχοὶ τοῦ ἀτμοπλοίου; τῆς
πολιτείας τὸ σκάφος ἀτρεμεῖ ἐπὶ τῶν κυμάτων; μὴ δὲν
ῥηπλόησε, καὶ βλαβὲν ποῦ καὶ διερρώγῃς κατὰ τὴν
πλοῦν, ὥρμησεν ἐπὶ ἀγκύρα, χρῆζον ἐπισκευῆς;

Ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς τὸ περὶ τούτου ἔν μόνον οἶδα-
μεν, ὅτι μονότονα λίαν εἶχον καταστήσει τὰ πράγματα

τὰ πολιικὰ, καὶ μετατροπὴ τις κατέστη τοσοῦτον ἀναγκαία, ὥστε ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ πρὸς ταύτην, ἔδει νὰ ἐφευρεθῇ. Καὶ ἐφευρέθη ἡ συνεδρίασις τῆς 20 Ἀπριλίου τῆς Γερουσίας.

Πολλοὶ ἐν τούτοις, ἡρώτεον ποῖος ὑπῆρξεν ὁ λόγος τῆς τεσσαρακονθήμερου ταύτης ἀναβολῆς τῶν βουλῶν;

— Ἵνα πληρωθῇ ἡ εὐχὴ τῆς Γερουσίας, ἀπήντησέ τις, ζητούσης οἰκονομίαν εἰς τὰ δημόσια ἐξ-δα. Τὸ Ἐθνὸς θέλει ὠφελῇθαι ἐκ τοῦ μέτρου τούτου 74 χιλ. καὶ 500 δραχμᾶς.

Ἡμεῖς δὲ ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ διακοπὴ αὕτη ἦν ἀναγκασιότατη, καὶ διότι, ὠφεληθέντες ταύτης, πολλοὶ ἤδη τῶν Βουλευτῶν, τὴν συμβουλὴν ἡμῶν ἀκούσαντες, γυμνάζονται τὴν κυβερνητικὴν τέχνην, ἐξασκούμενοι μετὰ ζήλου πολλοῦ εἰς τὴν ἱππευτικὴν . . Πόσον ἐνίστο λοιπὸν ἀποβαίνουσιν ἐθνοφελεῖς καὶ αἱ ταπεινότεραι συμβουλαί, εἰσακούμεναι! . .

Δύο ἢ τρεῖς ληστεῖαι, αἵτινες συνέβησαν ἐσχάτως, ὅπως συμβαίνουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς σφόδρα πατριώτας ἐκ τῶν ἡμετέρων νὰ διασαλπίσωσιν, ὅτι ἡ Ἑλλάς βριθεῖ ληστειῶν. Ὅτι τοιαύτῃ εἰδησίᾳ εἶναι ὑπερβολικὴ, ἀποδεικνύουσιν αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλ' ἡμεῖς μὴ γράφομεν διὰ τοὺς ἀντιπολιτευομένους ἢ τοὺς συμπολιτευομένους, θελομέν ἅπλως διηγηθῆ ἀνεκδότῳ τι, συμβὰν ἐσχάτως ὡς ἐκ τινος ληστείας.

Ἐφθασεν εἰς Ἀθήνας ἀνεφὸς τις τῶν μεγάλων τῆς γῆς ἐκατομμυριούχων Ῥωτσίλδ. Εἰς Συρίαν περιηγούμενος, ἐνέπεσεν αὐτός εἰς ληστὰς Ἀραβας, οἵτινες ἐξήτησαν καὶ ἔλαβαν παρ' αὐτοῦ λύτρα 40 χιλιάδες γροσίων. Ἐλθὼν ἐν Ἑλλάδι, ὠρέχθη ἐπίσης νὰ περιηγηθῇ, ἀλλ' ἐγράφη φαίνεται ἄνωθεν νὰ συναντᾶται πανταχοῦ μετὰ ληστῶν. Διὸ, εἰς Δαμίαν διευθυνόμενος, ἐνέπεσεν εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ περιωνύμου Καλαμάτα, ὅστις ἀγωνῶν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἓνα τῶν πλουσιωτέρων τῆς γῆς θνητῶν, ὅπως τῷ ζητήσῃ λύτρα τὰ 60 τοῦλάχιστον ἐκατομμύρια τοῦ Ἑλληνικοῦ θανείου, ἠρκέσθη ν' ἀπαιτήσῃ ποσότητά, ἣν θέλομεν μάθει κατωτέρω.

Ὁ Κ. Ῥωτσίλδ ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔχων πίστωσιν ἀπεριόριστον παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ, ἀπετάθη πρὸς αὐτὴν ἵνα ζητήσῃ δανειον. Οἱ τῆς Τραπεζῆς, νομίσαντες ὅτι ὁ Κύριος οὗτος ἤθελε ζητήσῃ μεγάλην τινὰ ποσότητα, ἔσπευσαν νὰ τὸν πληροφωρήσωσιν ὅτι βὲν ἐδύνατο κατὰ τὸ παρὸν νὰ διαθέσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ πλεόν τοῦ ἐνὸς ἐκατομμυρίου.

— Δέν σὰς ζητῶ, εἰμὶ χιλίας δραχμᾶς, ἀπήντησεν ὁ ἐκατομμυριούχος, τῶν ὁποίων ἔχω ἀναγκὴν διὰ νὰ πληρώσω τὰ εἰς τοὺς ληστὰς λύτρα μου.

Τοσοῦτον εἶναι ἀφιλοκερδεῖς καὶ ἡμεροὶ παρ' ἡμῖν καὶ αὐτοὶ εἰς ληστὰί.

Ἐν τούτοις, αἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν πολυθέλητροι ἀναγνώστριαι μας, περιμένουσι βεβαίως ν' ἀκούσωσιν, ἂν καὶ ἐφέτος κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Παθῶν καὶ τὸ Πάσχα ἔλαβον χώραν, ὡς πέρυσιν, αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι συμπλοκαί, καθ' ἃς αἱ νέαι μας, ὡς ἄλλαι Σπαρτιάτισσαι, ἐπροκάλουν τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τοὺς ἐξώστας των, καὶ στήθη ἀντέτακτον κατὰ τῶν πυροτεχνημάτων πάλλοντα καὶ ἀτρόμητα, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν ἀπέσβενον διὰ τοῦ τῶν βλεμμάτων των πυρός. Οὐαί! ὅχι, διότι τὸ πεδῖον τῆς μάχης; μετεφέρθη ἀλλαχοῦ καὶ ἡ συμπλοκὴ παρέστηκεν χυδαῖον ἁπλῶς χαρακτῆρα. Ἐκαστος λοιπὸν συμπεραίνει τὴν λύπην τῶν μαχητῶν ἐκατέρου τοῦφύλου.

Ἄλλ' ὑπῆρχε τοῦλάχιστον ἑτερόν τι εἰρηνικώτερον στάδιον μάχης, τὸ θέατρον, ὅπου οἱ μὲν νεανῖαι διὰ τοῦ πνεύματος των καὶ τῆς περὶ τὸ χειροκροτεῖν ἱκανότητος, αἱ δὲ κυρίαι διὰ τῶν θελήγητρων των καὶ τῶν κομμώσεων διεμάχοντο, καὶ τοὺς στοχασμοὺς αὐτῶν ἢ τοὺς πόθους ἐτέβουν ἐπὶ πτερύγων τῶν βλεμμάτων των καὶ τῶν ἀνοδοσμῶν των . . . πλὴν φεῦ! ἐξέλειπε καὶ τὸ στάδιον τοῦτο, καὶ αἱ Ἀθηναὶ μένουσιν ἤδη χῆραι πάντων, ὅσα ἄλλο τε τὰς ἑτερπον, καὶ αὐτῶν τῶν ποικίλων καὶ πολυδιηγῆτων θεατρικῶν ἀνεκδότων. Ἀνάγκη λοιπὸν, ὡς αὐταί, νὰ περιμεῖνῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπάνοδον τοῦ χειμῶνος, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ θεάτρου, ἵνα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ἀξίᾳ τινα τῆς περιεργείας των ἐκθῶμεν.

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ἐνθυμούνται ἴσως τινὲς τῶν ἀναγνώστων μας τὸν χειμῶνα τοῦ 1832 εἰς τὴν Ῥωσίαν, ὅστις διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν χιόνων καὶ διὰ τοὺς συνεχεῖς πάγους, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μᾶλλον συγκερασμένα κλίματα τῆς Γερμανίας καὶ Γαλλίας κατέστη δριμύτατος. Νῦξ ἦτο καὶ νιφοστιβάδες χιόνος ἐπιπτον εἰς τὴν Μόσχαν, ἐξ ὧν αἱ ὁδοὶ τῆς ἦσαν κεκαλυμμέναι, ὅτε γυνῆ τις νέα καὶ ὠραία, φέρουσα μέλανα πέπλον, ἐφάνη ἔμπροσθεν ἐνὸς τῶν φρουρῶν τοῦ Κρεμλίνου, ὅστις θορυβηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπροόπτου ταύτης ἐμφανίσεως:

— Τί τρέχει, εἶπε, Κλημεντίνα;

— Βλέπεις, ἀπεκρίθη ἡ νέα, Ῥιχάρδε, ὅτι τὸ ψύχος εἶνε ὑπέρμετρον, οὐ δὲ μόλις πρὸ ὀλίγου ἀνέβρωσας . . . ὥστε εἶνε φόβος μήπως ἀσθενήσῃς πάλιν . .

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; διέκοψεν ὁ στρατιώτης, ὅπως τρέμων καὶ πεπηγώς.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ἡ νεάνις, εἰς τὸν οἶκόν μου ὑπάρχει κλίνη ἐτοιμὴ καὶ πῦρ ἀφθονον διὰ νὰ θερμανθῇς.

— Πῶς! ὑπέλαδεν, ὁ στρατιώτης; νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σου!!!! Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον.

Τότε ἡ νέα ἐρρίφθη γονυπετὴς ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξώρκιζεν εἰς ὅτι εἶχεν ἱερώτερον νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν πλησίον κείμενον οἶκόν τῆς μέχρις οὗ ἀναλάβῃσι τὰ κατεψυγμένα μέλη του. Ὁ στρατιώτης καμφοθεὶς ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς, ἥτις γονυκλιτῶς τὸν παρεκάλει, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ περισσότερον εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους:

— Πλὴν, δὲν γνωρίζεις, εἶπεν, ὅτι, ἂν τοῦτο γίνῃ γνωστὸν, ἡ ζωὴ μου κινδυνεύει;

— Καὶ οὕτως, ἀπεκρίθη ἡ νέα ζωηρῶς, ἡ ζωὴ σου κινδυνεύει, κίνδυνον μάλιστα βεβαίωτερον καὶ ἀθλιότερον. . . Ἐπομένως τίς θέλει μάθει τὸ πραχθέν. . .

Ὁ Θεὸς εἶνε εὐσπλαγχνος, ὑπάγε.

— Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατιώτης, νὰ παραιτήσω τόσον χαμερπῶς τὴν ἐμπιστευθεῖσάν μοι θέσιν, ἀνευ οὐθεμίης προφυλάξεως καὶ νὰ πράξω ἔργον προσβάλλον καὶ τὴν τιμὴν μου καὶ τὸ χρέος μου;

— Ἰπαγε, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ ὠθοῦσα αὐτὸν, καὶ ἐγὼ ἐκτελῶ μέχρις οὗ ἐκανεβλῆς τὸ καθήκον σου. . . δός μοι λοιπὸν τὰ δέπια σου. . .

Ὁ στρατιώτης διαζόμενος ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν ψύ-